

POSTANOWIENIE

19 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

na posiedzeniu niejawnym 19 grudnia 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa [...] spółki akcyjnej w W.

przeciwko M. K.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej M. K.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z 10 listopada 2023 r., I AGa 53/22,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od pozwanego na rzecz powódki tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego 2700,00 (dwa tysiące
siedemset) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za
opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po
upływie tygodnia od dnia doręczenia pozwanemu odpisu
postanowienia do dnia zapłaty.**

(A.T.)

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o czwartą z wymienionych przesłanek.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie SN z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie jedynie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie SN z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skarżący przesłankę tą odniósł do naruszenia art. 75 ust. 1 w zw. z art. 75c ust. 1 i 2 ustawy Prawo bankowe i w zw. z art. 58 § 1 k.c., do nieprawidłowej jego zdaniem wykładni postanowień umowy kredytu oraz do art. 5 k.c. Wszystkie z tych zarzutów koncentrują się w zasadzie na założeniu nieprawidłowego wypowiedzenia umowy kredytu wobec braku stosownego wezwania do zapłaty. Tymczasem bank prawidłowo wezwał pozwanego do zapłaty i poinformował go o możliwości ubiegania się w przepisany termin o restrukturyzację zadłużenia [...]. Skarżący nie wykazał więc, że powołana przez niego przesłanka zachodzi w ustalonym w niniejszej sprawie przez Sąd drugiej instancji stanie faktycznym. W związku z tym, że skarżący oparł tę przesłankę na innych założeniach faktycznych, to przypomnienia wymaga to, iż ustawodawca wyraźnie zastrzegł w art. 398¹³ § 2 k.p.c., iż w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych

faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia; ponadto podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Grzegorz Misiurek

(A.T.)

[a.ł.]